

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tanvald, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 8. 2021, č. j. X.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne X, v X hodin v obci Tanvald na pozemní komunikaci u křižovatky ul. X s ul. X, jako řidič motorového vozidla X, registrační značky X, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že policií ČR byl správnímu orgánu I. stupně dne 11. 3. 2020 oznámen shora popsáný přestupek žalobce. Správní orgán I. stupně měl k dispozici zejména úřední záznam policie s popisem okolností přestupkového jednání a úřední záznam o podání vysvětlení. Z úředních záznamů přitom vyplynulo, že silniční kontrola proběhla před lékárnou v ulici X v X. Žalobce na výzvu hlídky předložil doklady potřebné pro provoz motorového vozidla a bylo mu sděleno, že se dopustil přestupku tím, že řídil nepřipoután bezpečnostním pásem. Vyřešení přestupku na místě žalobce odmítl, s vysvětlením, že nemůže přijmout zápis tří bodů do registru řidičů. Následně hlídka žalobce vyzvala, aby předložil povinnou výbavu vozidla, přičemž bylo zjištěno, že lékárníčka je otevřena a není kompletní. Poté byl žalobce předvolán k podání vysvětlení, kde zopakoval, že nesouhlasí s projednáním věci na místě.
5. Po předání věci ze strany policie vydal správní orgán I. stupně příkaz, proti němuž si žalobce podal odpor. Na ústním jednání dne 2. 2. 2021 byl proveden výslech svědka X, který uvedl, že s kolegou jeli z obvodního oddělení policie do ulice Poštovní a na křižovatce s ulicí Krkonošská dávali přednost v jízdě vozidlům na hlavní silnici. V tento okamžik ve směru od Smržovky jelo vozidlo X, které odbočovalo vlevo. Jelikož muselo dát přednost protijedoucím vozidlům, zastavilo asi 5 m od služebního vozu obou policistů. Ti si všimli, že ve voze seděl žalobce, který nebyl připoután bezpečnostním pásem. Přestože si služebního vozu všiml a na oba policisty se díval, nepřipoutal se. Ve vozidle seděl sám. Poté, co žalobce odbočil, zapnula hlídka výstražné zařízení a vozidlo zastavila u pošty, což je asi 50 m od místa, kde byl pozorován přestupek. Zde byl žalobce vyzván k předložení dokladů a bylo mu sděleno obvinění. Zeptal se, zdali je přestupek bodován. Hlídkou mu bylo sděleno, že ano. Na to žalobce odpověděl, že by byl již tzv. „vybodován“ a proto nemůže souhlasit s projednáním na místě.

6. K otázkám zmocněnce žalobce svědek uvedl, že si již nevzpomíná, jakou barvu měl oděv žalobce. Dodal, že po zastavení obou vozidel již nemohl určit, zdali byl žalobce připoután, jelikož všichni zúčastnění vystupovali z vozů v jeden okamžik. Videozáznam z místa kontroly pořízen nebyl. Zmocněnec žalobce závěrem navrhl, aby byl předvolán rovněž druhý svědek, který se z ústního jednání omluvil.
7. Dne 4. 2. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, které bylo k odvolání žalobce zrušeno žalovaným. Ten správnímu orgánu I. stupně vytkl především nedostatečné zjištění skutkového stavu. Jelikož proti sobě stály dvě verze popsanych událostí a žalobce výpověď policisty zpochybňoval jeho „horlivým“ přístupem při kontrole, považoval žalovaný za potřebné provést rovněž výslech druhého policisty a zhodnotit konzistentnost obou svědeckých výpovědí.
8. Správní orgán I. stupně proto doplnil dne 2. 8. 2021 dokazování výsledkem X. Ten se plně odvolal na znění úředního záznamu sepsaného dne 11. 3. 2020, kde uváděl, jak celá věc proběhla. Dodal, že na vlastní oči viděl žalobce nepřipoutaného, když se snažil odbočit z ulice X do ulice X. Dovožoval tak zejména proto, že pás visel vodorovně podél středového sloupku. Ve vozidle se dále kromě žalobce nenacházela žádná další osoba. Bylo zastaveno před místní poštou a proběhla standardní kontrola řidiče, jeho dokladů, vozidla a povinné výbavy. Žalobce se k provedenému ústnímu jednání ani přes výzvu nedostavil a k podkladům pro vydání rozhodnutí se nevyjádřil.
9. Dne 25. 8. 2021 vydal správní orgán I. stupně shora označené rozhodnutí. Spáchání přestupku měl správní orgán za prokázané. Že nebyl žalobce za jízdy připoután, vyplývalo z výpovědí obou policistů, přičemž X upřesnil, že viděl bezpečnostní pás volně viset u středového sloupku vozidla. Jelikož žalobce dával v daný moment přednost protijedoucím vozidlům, měli oba policisté dostatečný čas na řádné pozorování celé situace. Žalobcův automobil rovněž pozorovali z bezprostřední blízkosti a při velmi nízké rychlosti. Z obou výpovědí měl správní orgán I. stupně rovněž za prokázané, že s žalobcem ve vozidle nasedla žádná další osoba. Jeho návrh na provedení svědecké výpovědi spolujezdce, obsažený v odvolání proti prvnímu prvostupňovému rozhodnutí proto odmítl.
10. Správní orgán I. stupně se dále zabýval přesným určením místa spáchání přestupku. K tomu mimo jiné uvedl, že z obou výpovědí policistů vyplynulo, že jejich vozidlo jelo z ulice Poštovní k ulici Krkonošská. Pokud by totiž jelo po ulici Krkonošská, nedávalo by přednost ostatním vozidlům. Tyto závěry ostatně potvrzoval jednak zápis v úředním záznamu ze dne 11. 3. 2020 a také svědecká výpověď prap. x.
11. K námitce nepřiměřené horlivosti provedené kontroly správní orgán I. stupně odkázal na výpověď X, podle níž proběhla zcela standardní kontrola. Ke standardní kontrole obecně patří například i prověření ovlivnění řidiče alkoholem, k němuž však přistoupeno nebylo. Z pohledu správního orgánu I. stupně se tedy nemohlo jednat o horlivost, ale o běžnou kontrolu. Tvzení týkající se přítomnosti spolujezdce správní orgán I. stupně odmítl. Uvedl, že žalobce na místě kontroly netvrdil, že by měl spolujezdce. Z výpovědí obou policistů taktéž vyplynulo, že ve vozidle seděl sám. Uvedené tvrzení proto považoval za účelové a výslech žalobcem označeného svědka neprováděl.
12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které později doplnil. Namítal především, že správní orgán I. stupně nedostal své povinnosti řídit se názorem

žalovaného. Nezhodnotil totiž dostatečně konzistentnost výpovědí obou policistů, nezaměřil se na pohyb žalobcova vozidla a vozidla policie a na údajný horlivý přístup policistů při silniční kontrole. Prvostupňové rozhodnutí žalobce označil za nezákonné také proto, že správní orgán I. stupně nabízel různé alternativy skutkového děje z pohledu policistů, aniž své závěry opřel o shromážděné důkazy. Správní orgán I. stupně podle žalobce nedostál ani požadavku na vypořádání argumentů, týkajících se přesvědčivosti a věrohodnosti svědeckých výpovědí.

13. Žalobce dále namítal, že byl krácen na svých právech, když nebyl proveden výslech svědeckou výpovědí jeho spolujezdce, pana X. Rovněž zastával názor, že svědecká výpověď policisty X není pravdivá, když uvedl, že bezpečnostní pás visel vodorovně viditelně podél středového sloupku, což podle žalobce nebylo možné. Pro podporu své argumentace přiložil fotografii pohledu z ulice X do ulice X. Z další předložené fotografie žalobce dovozoval, že pokud obě vozidla zastavila současně, měli být policisté schopni vidět, zda byl připoután v momentě zastavování vozidla. Výpovědi policistů považoval žalobce za nevěrohodné také proto, že je správní orgán I. stupně nepoučil o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat.
14. K podanému odvolání prvostupňové rozhodnutí přezkoumal žalovaný. Námitky žalobce přitom odmítl. Podle jeho názoru, skutečnost, že se prap. X nedokázal vyjádřit k tomu, zda byl při zastavování vozidla žalobce připoutaný či nikoliv, není důvodem pro vznik pochybnosti o jeho schopnosti vnímat protiprávní jednání žalobce. Výpovědi obou policistů přitom pokládal za zcela věrohodné, vypovídající o podstatných skutečnostech v průběhu celé kontroly i o postoji žalobce. Podle žalovaného správní orgán I. stupně řádně vyhodnotil věrohodnost a konzistentnost svědeckých výpovědí a žalovaný na tyto závěry s odkazem na zásadu jednotnosti správního řízení odkázal.
15. K pohybu obou vozidel žalovaný uvedl, že služební vozidlo policie vyjíždělo od obvodního oddělení policie v X v ulici X, což uváděli shodně oba svědci a zároveň tato skutečnost vyplývá z úředního záznamu. Dále se pohybovalo směrem ke křižovatce ve tvaru „T“ s ulicí X a vozidlo žalobce přijíždělo k této křižovatce zprava z pohledu policistů, kdy žalobce chtěl odbočit vlevo do ulice Poštovní, přičemž musel v křižovatce zastavit a dát přednost všem vozidlům jedoucím v protisměru po ulici X. Po odbočení žalobce se hlídka policie otočila, jela za vozidlem a zastavila jej u lékárny.
16. Z výpovědi prap. X ze dne 2. 2. 2021 rovněž vyplývalo, že žalobce musel v křižovatce zastavit a dát přednost v jízdě protijedoucím vozidlům a hlídka tedy mohla na vzdálenost cca 5 m vidět, že není připoután. Oba policisté ve svých svědeckých výpovědích potvrdili, že žalobce byl ve vozidle sám. Žalovaný proto pokládal v odvolání uplatněnou argumentaci o spolujezdci za účelovou. Neprováděl tedy dokazování svědeckou výpovědí navrhaného svědka pana X.
17. Žalovaný dále konstatoval, že z podkladů a z veřejně přístupného mapového serveru mapy.cz, vyplývá, že v X v ulici X se v blízkosti pošty nachází nejen pošta, ale i lékárna. Místo zastavení obou vozidel a kontroly odvolatele je tak určeno jednoznačně. Dodal, že svědci byli správním orgánem I. stupně řádně poučeni již v předvoláních k podání svědecké výpovědi, nepřijal tedy ani námitku absence poučení. S ohledem na výše uvedené žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

18. Ve včasné podané žalobě žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný nevypořádal žalobcovy odvolací námitky. Jmenovitě se jednalo o námitky spočívající v nevyhodnocení věrohodnosti a konzistentnosti svědeckých výpovědí. Dále nebyla vypořádána námitka, podle níž se správní orgán I. stupně neřídil závazným názorem odvolacího orgánu, když měl zaměřit své dokazování na zjištění, kudy vlastně policejní vozidlo jelo a na údajnou horlivost policistů. Správní orgány se nezabývaly tím, z jakého důvodu bylo přistoupeno ke kontrole povinné výbavy poté, co žalobce s přestupkem nesouhlasil, a proč byl žalobce předveden na policejní služebnu, když svou totožnost prokázal a sám k věci vypovídat odmítl. Horlivost policistů nebyla řádně posouzena. K důkladné kontrole výbavy vozidla došlo v návaznosti na to, že žalobce odmítl zaplatit blokovou pokutu na místě. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a uvedl, že takovéto jednání policistů je judikaturou hodnoceno jako horlivé, nelze je bagatelizovat. V důsledku toho je snížena věrohodnost svědků.
19. Námitka spočívající v nemožnosti vidět pás viset podél sloupku s ohledem na způsob jízdy obou vozidel rovněž nebyla žalovaným vypořádána. Stejně tak nebylo reagováno na tvrzení, podle něž měl žalobce doložit, že policisté museli po zastavení obou vozidel vidět, zda je nebo není žalobce připoután. Žalovaný pominul argumenty a důkazy o nevěrohodnosti policistů. Jedinou odvolací námitkou, kterou žalovaný vypořádal, bylo neprovedení výpovědi spolujezdce, pana X. Žalovaný však pouze konstatoval, že oba policisté vypověděli, že na místě nebyl. K tomu žalobce poznamenal, že má podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, právo na výpověď svědků také ve svůj prospěch. Takového práva nemůže být zbaven jen na základě křivé výpovědi policisty. Podle žalobce sám žalovaný uvedl, že skutkový stav byl asi odlišný, než jak jej popsali policisté. V takovém případě nejsou svědci dostatečně věrohodní.

III. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se v odůvodnění svého rozhodnutí věnoval všem argumentům i návrhům, které žalobce vznesl. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

22. Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, řidič motorového vozidla musí být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.
23. V první řadě se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005- 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, č. 81/2004 Sb. NSS). Tyto závěry lze přiměřeně aplikovat i na posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.
24. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela, tedy i implicitně, reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
25. Ve zde přezkoumávaném případě žalobce předně namítal, že nebyl vypořádán okruh námitek týkajících se zjištění, jak se pohybovala obě vozidla. Takové tvrzení je však podle soudu nepravdivé a v rozporu s informacemi obsaženými ve správním spise. Žalovaný se na straně 3 napadeného rozhodnutí poměrně obsáhle věnuje popisu způsobu a směru jízdy vozidla hlídky i automobilu žalobce. Vycházel přitom ze shromážděných důkazů, které shledal v tomto bodě nerozporné. K tomu soud dodává, že obdobný popis situace obsahuje i prvostupňové rozhodnutí na straně 4, přičemž není pravdou, že by zde správní orgán I. stupně uváděl možné alternativy děje. Naopak přesně popisuje, že žalobcem citovaná vyjádření se shodují a je zjevné, že služební vozidlo jelo ulicí Poštovní ke křižovatce s ulicí Krkonošská. Tento popis shledává soud zcela přezkoumatelným, jelikož jím byly minimálně implicitně vypořádány všechny žalobcovy námitky, které se této otázky týkaly.
26. Dle názoru soudu rovněž nelze tvrdit, že by žalovaný nereagoval na argumentaci žalobce týkající se věrohodnosti svědeckých výpovědí a její případné snížení horlivým počínáním obou policistů. Je sice pravdou, že na námitku sám výslovně nereagoval, nicméně věrohodnost a konzistentnost výpovědí posuzoval správní orgán I. stupně, s jehož závěry se žalovaný výslovně ztotožnil a přímo na ně s poukazem na zásadu jednotnosti správního řízení odkázal. Správní orgán I. stupně v tomto kontextu na straně 4 hodnotil výpověď X, podle níž byla provedena zcela standardní kontrola. K tomu dále dodal, že součástí standardní kontroly může být rovněž test alkoholu v krvi řidiče. Takovému testu však

žalobce podroben nebyl. Podle jeho názoru se tedy nemohlo jednat o přílišně horlivou kontrolu. Ač si zdejší soud dovede představit pečlivější vypořádání dané problematiky, nelze dle jeho názoru tvrdit, že by na danou námitku nebylo vůbec reagováno, a napadené rozhodnutí tedy není možné označit za nepřezkoumatelné. Žalovaný se v potvrzujícím rozhodnutí zjevně nedomníval, že by skutkový stav nebyl v důsledku nerespektování jeho právního názoru objasněn dostatečně pro potřeby rozhodnutí ve věci, s čímž se soud ztotožňuje.

27. Pokud žalobce tvrdil, že nebyla vypořádána jeho námitka, spočívající v nemožnosti vidět pás viset podél sloupku, je třeba odkázat na stranu 3 napadeného rozhodnutí, resp. na stranu 4 rozhodnutí prvostupňového, kde je popsáno, jakým způsobem, po jakou dobu a z jaké vzdálenosti byl žalobce pozorován. Správní orgány tedy sice nereagovaly přímo na námitku žalobce a na související předkládané fotografie, předložily nicméně odlišnou verzi události, přičemž své závěry opřely o výpovědi obou policistů, které se zcela shodovaly. Takový postup vypořádání námitek je zcela v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
28. Námitku, že policisté museli po zastavení obou vozidel vidět, zda je nebo není žalobce připoután, žalovaný rovněž vypořádal. Reagoval na ni, když uvedl, že případná nemožnost přesně určit, zda byl při zastavování vozidla žalobce připoutaný, není důvodem pro vznik pochybnosti o schopnosti X vnímat předchozí protiprávní jednání žalobce. Ani v tomto bodě tedy není pravdou, že by nebyly žalobcovy námitky nikterak vypořádány. Soud proto pokládá napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné.
29. Jestliže žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, napadal věrohodnost svědeckých výpovědí, pak je třeba zdůraznit, že skutkový stav v citovaném rozsudku je zcela odlišný od zde přezkoumávaného případu. Podle verze události uváděné ve výše citovaném rozsudku tamním žalobcem došlo k silniční kontrole jeho vozidla, při níž byl podroben kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy sestávající se z kontroly výstražného trojúhelníku, klíče na kola, lékárničky, reflexní vesty, žárovek, ale i shody pneumatik s typem předepsaným pro provoz vozidla a stavu dezénu rezervního kola, které bylo z tohoto důvodu třeba odmontovat z umístění na spodku vozidla. Až po této kontrole mu mělo být sděleno, že byl spatřen, jak za jízdy drží v ruce mobilní telefon. Je zjevné, že kontrola byla provedena více než důkladně, aniž by vyvstal jakýkoli důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti. Popsané jednání ze strany kontrolujících policistů naznačovalo možnou pochybnost o jejich nezaujatosti jako svědků.
30. Taková situace však ve zde přezkoumávaném případě nenastala. Žalobce byl zastaven z důvodu podezření ze spáchání výše označeného přestupku. Zároveň mu byla zkontrolována lékárnička, která sice nebyla kompletní, nicméně přestupkové řízení ve vztahu k tomuto porušení nebylo zahájeno. V porovnání se skutkovým dějem popsáním ve výše uvedeném rozsudku je zjevné, že se nejednalo o podobně extenzivní až šikanózní kontrolu, při níž by musel žalobce odmontovávat části vozidla, případně prokazovat splnění všech myslitelných povinností řidiče.

31. Ani předvolání žalobce k podání vysvětlení, soud nepokládá za skutečnost, která by mohla snížit věrohodnost svědeckých výpovědí. Jestliže byl žalobce předvolán k podání vysvětlení, stalo se tak pravděpodobně proto, že zasahující policisté doufali ve vyřešení věci na místě. Takový postup soud nepovažuje za zcela šťastný, avšak neshledává jej nezákonným. Žalobce ostatně sám nikterak netvrdil, že by na něj v tomto směru byl vyvíjen přehnaný nátlak, případně že by bylo jinak zasaženo do jeho práv. I proto je tedy soud toho názoru, že nedošlo k tak intenzivnímu zneužití kontrolních pravomocí, jako ve výše citovaném rozsudku. Považoval proto obě svědecké výpovědi za věrohodné. Pouze pro úplnost je třeba vyzdvihnout, že správní orgány nikdy netvrdily, jak popisoval žalobce, že by byl zjištěný skutkový stav odlišný od toho, jak jej popsali policisté. Tedy ani tato skutečnost nemůže věrohodnost jejich výpovědí nikterak snížit.
32. Jelikož soud dospěl k závěru, že jsou výpovědi obou policistů věrohodné, neobstojí ani poslední žalobní námitka, podle níž měl žalovaný vyslechnout rovněž spolujezdce žalobce pana X. Jak správně konstatoval již žalovaný, pokud bylo prokázáno, že označený svědek nebyl přítomen kontrole, nemělo smysl jej předvolávat k výpovědi. Také soud považuje žalobcův návrh na výslech tohoto svědka za účelově uplatněný, protože jeho nevyslechnutím nedošlo k porušení práva žalobce na provedení důkazu v jeho prospěch.

V. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. září 2022

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce